

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **B. Z.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 sierpnia 2015 r.,

na skutek zażalenia B. Z.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2015 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku B. Z. o wznowienie postępowania z uwagi na nieuzupełnienie w określonym terminie braku formalnego w postaci sporządzenia go i podpisania przez adwokata. Na to zarządzenie zażalenie złożyła wnioskodawczyni zarzucając niezasadną odmowę przyjęcia wniosku, którego braku nie była w stanie uzupełnić z uwagi na nieposiadanie wystarczających środków finansowych na ustanowienie obrońcy z wyboru, a ponadto podniosła nienależyte wykonanie obowiązków przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, który nie stwierdził podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Skarżąca stwierdziła, że nie popełniła przypisanego jej czynu i powinna zostać uniewinniona. W konkluzji wniosła o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Należy wskazać, że zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k., jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, to powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Wnioskodawczyni została wyznaczona obrońca z urzędu do zbadania podstaw wniosku o wznowienie postępowania. Trzeba jednak podkreślić, że nie jest on zobowiązany do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, gdy w jego ocenie brak jest ku temu podstaw (art. 84 § 3 k.p.k.). W przedstawionej opinii obrońca oświadczył, że nie ma takich podstaw i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko. Sąd nie jest jednak uprawniony do kontrolowania zasadności tej opinii. Jest ono dla Sądu wiążące w tym znaczeniu, że w Kodeksie postępowania karnego nie ma przepisu, który upoważniałby organ procesowy do „przymuszenia” obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, jak i też przepisu, który nakazywałby ustanowić innego obrońcę z urzędu (por. postanowienie SN z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997, z. 9-10, poz. 82). Natomiast organ procesowy, który go wyznaczył, jest uprawniony do badania prawidłowości wykonania obowiązków w ramach zagwarantowania stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie wynikającym z art. 84 § 3 k.p.k. W przedmiotowej sprawie nie zostało stwierdzone, aby wyznaczony obrońca z urzędu nienależycie wykonał swoje obowiązki. Ta okoliczność nie może być przedmiotem kontroli zażaleniowej, gdyż Sąd Najwyższy bada jedynie zgodność z prawem wydanego zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku. Ta decyzja jest prawidłowa wobec nieuzupełnienia wskazanego braku. Nie ma przy tym znaczenia z jakiego powodu wnioskodawczyni nie mogła go uzupełnić.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.